

Då Umen med de andra sate,
Såg om hon ej Gudsfruktig war.

8.

Til slut hon sjuler lades ned,
Då derpå Prästen till sig kalla,
Utkod sen toligt plågor alla,
Då det med största ro och fred.
En stilla pust dess själ utdref,
Sen hon gjort wackert Testamente,
Dem henne i dess sjukdom tjente,
Hvem twiflar på hon salig blef.

GS 569

168-0

Den Rna

Munt = Wisan,

Jemte

Bestrifning öfwer en gammal Hus.
Jungfrus anständiga lefnad
och död.

Köpar i K. Banco.

Gablun, 1808,

Tryckt hos Pehr Ol. Armar.

1.

Wär Bacus Cafferis, som werlden sun-
derat af mynt, Är Människans loc-
ka från Skapelsens början begynt, Swad-
ton kan jemföras så ljust för vårt bra,
Som flangen af myntet och muntra kan ge-
ra, Blott Pengar ger styrka, Den asgud wi
dyrka, är mynt.

2. Den bräckliga Lånsta som själen rege-
rar är mynt, Det skräckte medel som äng-
slan curerar är mynt, Allt annat är lappri
af godt som man äger, När guldet ej mer
än förtjensten väger, Swem wil icke tysta
at salkhet och lycka, är mynt.

3. Swad gagnar ej Fårlet när den ej
kan minnas med mynt, Swad dårskap och
dåla när man ej wil minnas at mynt, Är
endast den punkten som nöjet bereder, Och
wisar oss genaste vägen til hedet, Ju mera
man jänker dock först ibland stänker, är
mynt.

4. Den felas ej wänner som Fånd sig Fynd
abra för mynt, Drimliga saker man lätt
kan utföra med mynt, Den sula blir wacker,
den

den simpla blir firad, Hvem hedras ej bland,
som med myntet är firad, Dess dumhet be-
römmes, dess lyten förglömmes, för mynt.

5. Gör den är ej dagen besvärlig och lång
som har mynt, Gör den är alt roligt som
ständigt har tillgång på mynt, Om gärnan
är tom på förnuft och på minne, Betyder
det intet blott myntet är inne, Dess saknad
beklagom, blott mycket är logom, af mynt.

6. Hur ofta får visdom och slughet swig-
ta för mynt, Hvad gagnar mål lärdom som
oss ej kan rikta på mynt, Hvad bryr man
sig om hjertat, blott utan kan blänka, Den
rika behöfver ju intet at tänka, Han ärna
få njuta mot ständig waluta, af mynt.

7. Om wärnlöshas Tårar ibland skulle rin-
na för mynt, Hvad bryr det den rika som
dermed kan vinna st mynt, Låt hopen be-
dragas blott gärningen låter Verömlig för
werlden fast oskulden gråter, Stor sak om
man villas, den satsen som gillas, är mynt.

Be.

Beskrifning

hwer

En gammal Guesjungfrus anständiga
lesnad och död.

1.

Wär Jungfru sminkad ej sin hv,
Ej läste stort uti Romaner,
Ät Gossar le, hon ej war waner,
Ej eller skjortor åt dem sy.
I lekar war hon ganska rar,
Theatern hon och altid spydde,
Ej sig om Promenader brydde,
Mon tro hon icke kysker war?

2.

Hon önskade god dag, god natt,
Sag: Hjelp Gud! åt dem som nyffe,
Ät wänlig mine, hon wänligt myffe,
Hon neg, när man tog af sin hatt,
När hon blef frågad, gaf hon swar,
I sållskap ofta snus utdelte,

Men

Men sålän wäbertoner spelte,
Jag tycker at hon höflig war.

3.

Hon aldrig upbröt dyrkfritt lās,
Tog icke det hon ej fund gömma,
Böd ej til hemligt tunnor tönna,
När törst-brick annars kunde fås.
På sawaller, post hon flitig war,
Hon forad ut när hunden stälde,
Och spna dörrar igensmälde,
Jag tror hon trogen varit har.

4.

Hon rörde skitren när hon gick,
På heter mat hon wiste bläsa,
Och uti lalla händer stäsa,
Hon gömde, när hon något fick.
Tog snus när näsan täppt war,
När mörkret kom, upstånde luset,
När nöden trångde, gick på buset,
Wig tycks hon wettig varit har.

5.

Hon talte ej om sina fel,
I otid lög på lag ej lade,

Det

Det hon ej wiste, icke sade,
I lärda saker tog ej del,
Tog gärna när hon ensam war,
När hon ej hörde, icke swarte,
I kyrkan såfångt sawaller sparte,
Hon wist ty stlåten varit har.

6.

Man henne aldrig såfång såg,
Hon gjorde något eller inte,
Och det så fort hon nånfin hinte,
Hon gick, hon stod, hon satt, hon låg;
Hon sprang när som eldswäba war,
I rean hon stod ej eller stilla,
Det är då lätt at sig inbilla,
Det hon och flitig varit har.

7.

Wär Jungfru löste i Guds ord,
Och många Böae böcker löpte,
Och flitiat uti kyrkan löpte,
Gick och ibland til Herrans bord.
I kyrkan hon til slut satt qwar,
Hon äfwen och i pungen lade,

Och